

Szerényi Annamária - Lány a parton (1962-2007)

Egy-egy nagy verés után mindig kedves és figyelmes. Finom ebéd, drága ruhák, könnyű séta a Duna-parton. „Csodálatosan szép vagy” – mondja, és már kattán is a fényképezőgép exponáló gombja. Én mindezt a másodperc tört része alatt érzékelem, gyorsan elkapom a fejem. A kép elmosódik, szerencsére nem exponál újra. Évek óta nem engedem magam fényképezni. A legutóbbi verés nyoma, halványan még mindig látszik a szemem alatt. Megígérte, hogy többé nem fordul elő. Már rég nem hiszek neki. Tudom, hogy csak idő kérdése és befejezi a „művét”.

Este egy házibuliba vagyunk hivatalosak. A buli jól sikerül, hajnalban indulunk haza. Erősen ittas könyörgöm, hogy hívjunk taxit. Megfenyeget, ha nem szállok be az autóba, beleveri a fejem a ház oldalába. Beszállok. Alig indulunk el hallom, hogy kattán a központi zár. A fogja lettem. Kérdőre von, hogy miért beszélgettem Péterrel. Válaszolni sincs időm. A tarkómnál megragadja a hajam és beleveri a fejem a műszerfalba. Felreped a szemöldököm, a vér végigfolyik az arcomon. „El foglak hagyni” – mondom neki. Ekkor már száznegyvennel száguldunk a rakparton. Torka szakadtából üvölti, ha az övé nem leszek akkor senki másé. Az utolsó emlékem, hogy a Clark Ádám tér irányából felhajtunk a Lánchídra. A következő amire emlékszem, hogy a tűzoltók vágnak ki az autóból. A kórházban megtudom, hogy ő egy karcolás nélkül megúsza a balesetet. Rendőri védelmet kérek. Mindent elmondok az elmúlt öt évről. Gyorsított eljárásban elrendelik a távolságtartást. Tudom, hogy egy darab papír nem tartja távol.

Egy hajnalon lesétálok a Duna-partra oda, ahol pár hete együtt sétáltunk. Nagy papírszatyor van a kezemben. A télikabátomat a parton hagyom. Lassan közelítek a víz felé, ügyelve arra, hogy jól látható nyomokat hagyjak az iszapban. Egyenesen belegyalogok a vízbe egészen térd magasságig, majd jobbra fordulok és párhuzamosan haladok a parttal.

Kétszáz métert teszek meg így, a papírszatyor még mindig a kezemben van. Egy sűrű gazos részen kijövök. Nem hagyok nyomokat. Kiveszek a szatyorból egy törölközőt megtörlöm a lábam, előhúzok a szatyorból egy cipőt és egy kabátot. Felöltözöm. Közben látom magam előtt a jegyzőkönyvet: „Öngyilkos lett és megfulladt”. Nagy levegőt veszek és elindulok egy új élet felé.

Megtalálják a kabátom a parton. Búvárokkal keresnek. Ő is ott van.

Pár nap múlva az eltűnésem helyszínére egy fára kikerül az a bizonyos utolsó elmosódott kép az alján nyolc szám (1962-2007).

Meg kellett halnom, hogy újra élhessek.